

Met ingang van 31 oktober zullen op de parochie Edith Stein géén weekendvieringen meer plaatsvinden., tot de situatie het weer toelaat.

"Mens-zijn houdt de wil in om na te denken en verantwoordelijkheid te dragen."(Viktor Frankl).

Wij hebben als parochieploeg de beslissing genomen om de pandemie te helpen bestrijden en nu reeds geen erediensten meer in te richten.

Enkel de doorlopende 'soort van wake' op zondagnamiddag 1 november en maandagnamiddag 2 november van 14u tot 17u in de kerk van De Pinte gaat door.*

In maart wisten we natuurlijk nog niet dat corona zo een dik boek zou worden.

Veel van wat onmogelijk leek, bleek mogelijk, de vorige keer. Maar maart is november niet, dat voelt iedereen.

Zomaar kopiëren en plakken zal niet gebeuren. Wel nemen we ons voor om als parochieploeg opnieuw te zoeken naar wegen om verbonden te blijven, de vlam brandend te houden, de hoop gaande.

'Als alles weer onzeker wordt en als niets meer vanzelfsprekend is, wat geeft je dan hoop in deze bewogen tijden?'- dat was een vraag die klonk vanuit het besef dat het moed vergt om hoopvol te zijn, meer dan om wanhopig te zijn.

Wat we als een eerste gedachte daarbij kunnen meegeven is dit: als ik het bidden zelf niet kan, het hopen niet, of de moed niet vinden, dan nog weet ik dat we deel uitmaken van een grotere waarheid dan enkel die van onszelf.

En allen die in die waarheid proberen te staan, bidden om beurt om kracht & troost voor iedereen ; voor kwetsbaren en beproefden nog het meest. Daar zijn ook onze kerken -die grote gebouwen in elk dorp-baken van.

We zullen de kerken dan ook in de komende tijd zoveel als mogelijk, en zolang het mag, openhouden zodat je binnen kunt lopen.

Rif Torfs spreekt een waar woord als hij zegt: "Kerken moeten elke dag open zijn. Bezoekers kunnen er dan komen op gelijk welk moment, gewoon om er te zijn. Ook om te bidden, mochten ze dat willen. En als ze niet bidden, bidt de kerk in hun plaats. (...) Kerkgebouwen verwijzen naar een aspect van het bestaan dat wij aanwezig weten maar waaraan we weinig aandacht schenken, tenzij op onverwachte moeilijke momenten zoals een coronacrisis."

Om te bidden, om een kaars aan te steken, om niets, ...-welkom in de kerken.

Nu, in de hoe dan ook verstillende dagen van Allerheiligen en Allerzielen, en alle tijd daarna.

Alles is ver. Samen zingen is ver. Gewoon is ver. Normaal is dat ook. En de liefste dingen misschien nog verder.

Tegelijk worden we op één of andere manier bij elkaar gehouden want weet je nog... Hij is onze rode draad.

Of 15 augustus de enige kerkelijke feestdag was die we samen konden vieren in 2020 is nog een vraagteken, maar toch is het is mét hoop dat we dit bericht uitzenden.

De hoop dat het ieder van u zo goed als mogelijk gaat. De hoop dat het vuur van ons geloof ons warm en bijeen houdt. Die rode draad van Pinksteren loopt immers door tot in de advent. En ver daar voorbij.

'Immer verbonden' -met deze gelaagde woorden voor Allerheiligen en Allerzielen en voor alle hoge en lagere dagen groeten we jullie als parochieploeg.